

По повод 3 март - Националният празник на България и Деня на Националния съвет

Тържествена сесия на НС в Звонци

Националният съвет на българското национално малцинство в Сърбия и тази година тържествено ще отбележи 3-ти март - Националният празник на България

и Деня на Националния съвет.

По думите на председателя на НС Стефан Стойков на този ден в 11 часа членовете на Съвета ще поднесат цветя

и ще се поклонят пред паметника на Васил Левски в Цариброд, а след това ще заминат за Звонци, където в помещенията на Националния съвет ще се проведе тържествена сесия.

Членовете на НС ще посетят и Основното училище „Братство“ в с. Звонци, където ще подарят мартеници на учениците.

По традиция и тази година НС на 1-ви март ще подари мартеници и на учениците в основните училища в Босилеград, Цариброд, Божица и Клисура.

П.Л.Р.

Ново ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

Братство

ISSN 2466-4707

novo.bratstvo.rs

ГОДИНА VIII • БРОЙ 144 • 24 февруари 2023 година • Безплатен екземпляр • Основател: НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

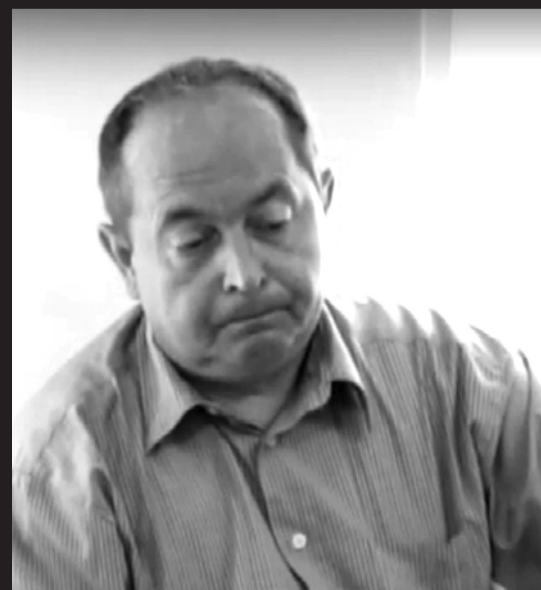

В Босилеград бе отбелязана 150-ата годишнина от гибелта на Левски

стр. 4

**Напусна ни колегата
Бобан Димитров**

стр. 10

ИНТЕГРА МУЛТИКУЛТУРАЛНОТО РАЗВИТИЕ МЕЖДУ СЪРБИЯ И БЪЛГАРИЯ

ФАР

МУЛТИМЕДИЕН ПОРТАЛ
НА БЪЛГАРСКИ И СЪРБСКИ ЕЗИК

FAR

МУЛТИМЕДИЈАЛНИ ИНТЕРНЕТ ПОРТАЛ
НА БУГАРСКОМ I СРПСКОМ ЈЕЗИКУ

Портал
far.rs

150 години памет и безсмъртие на Васил Левски

В галерийното пространство при Триъгълната кула на Сердика Регионалният исторически музей в София (бул. „Княгиня Мария Луиза“ 16) в четвъртак, 16 февруари, представи изложбата „Васил Левски в София и Софийско. 150 години памет и безсмъртие.“

Временната експозиция беше открита в навечерието на 150-годишнината от обесването на Апостола на свободата. Изложбата показва дейността на Васил Левски по изграждането и укрепването на мрежата от революционни комитети на територията на София и близките околности. В подробности са приказани обиколките на Левски в София, както и работата му с местни възрожденски дейци, сред които са и софийските книжари.

Изложбата показва и факти от съдебния процес срещу Васил Левски, проведен от османските власти, както и за последвалата присъда. Посетителите имат възможност да видят автентични документални свидетелства и предмети, като дневника на хаджи Боне Петров, пълномощно за работа на частните революционни комитети в страната, лични вещи на сподвижници на Левски, пищов кремъклия със сребърен обков, револвер на Георги Стоицев – Абаджията и др.

От Регионалният исторически музей подчертават, че темата за паметта е в основата на изложбата – тя отстоява смисъла на делото на Левски и го прави безсмъртно.

Изложбата ще бъде достъпна от

България няма да стане част от еврозоната на 1 януари 2024 г.

Министърът на финансите на Р България Росица Велкова уведоми, че страната няма да се присъедини към еврозоната от 1 януари 2024 г., както беше очаквано. Причината за това е неприемане на четири закона от редовното Народно събрание, което е било проследено от международните партньори на България. Не са приети общо четири законопроекта, които е трябвало да отразяват промени, поискани от България от страните-членки на еврозоната и Европейската централна банка. Това са промени в Кодекса за застраховане (във връзка с плащанията по "Зелената карта"), в Закона за мерките срещу прането на пари и в Търговския закон (във връзка с несъстоятелността). На предишното Народно събрание не стигна времето за тяхното окончателно приемане и те бяха гласувани само на първо четене (три от тях). Не са направени и промените в Закона за БНБ, които да разписват новите функции на централната банка след влизането в еврозоната.

Относно въпроса за инфлацията министър Велкова заяви, че "Службеният кабинет работи усилено по нейното овладяване, но за това е нужен по-дълъг

Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“ в София участва в отбелязването на 150 години от гибелта на Васил Левски с документална изложба „Аз съм Левски“. Изложбата беше открита в централното фоайе на библиотеката и ще може да бъде разгледана до 13 март. Посетителите могат да видят над 100 документа и снимки от Българския исторически архив и от отдел „Ориенталски сбирки“ на Националната библиотека, свързани с делото на Васил Левски. Сред тях са записки, излезли изпод ръката на Апостола, и препис от протокола със смъртната му присъда от 15 януари 1873 г.

Телефончето на Васил Левски беше изложено в Националната библиотека "Св. св. Кирил и Методий" само за 4 часа. Реликвата е част от документалната експозиция „Аз съм Левски“. Бележникът на Апостола можеше да бъде видян от 11 до 15 часа. Оригиналът на личния бележник на Васил Левски се съхранява в трезора на БНБ.

16 февруари до 21 май. По повод 150 години от обесването на Васил Левски на 17 февруари е пусната валидирана пощенска марка.

Експозицията се осъществява с партньорството на Българската народна банка, Министерството на транспорта и съобщенията, Националният литературен музей, проф. Пламен Вълчев, частната галерия „Лоранъ“, Софийската градска художествена галерия, Държавната агенция „Архиви“.

С.Дж.

период - няколко месеца". България засега не отговаря на критерия за инфлацията.

След разговори със зам.-председателя на Еврокомисията Валдес Домбровски кабинетът на Гълъб Донев е взел решение да не внася конвергентния доклад в края на февруари, а когато страната изпълни всички ангажменти, включително и критерия за инфлация.

Министър Велкова каза, че очаква България да се присъедини към еврозоната на 1 януари 2025 г.

С.Дж.

За да влязат в еврозоната, страните от ЕС трябва да изпълнят критерии за конвергенция.

По тези задължителни икономически и правни условия е постигната договореност в Договора от Маастрихт през 1992 г. (известни като „критерии от Маастрихт“). Всички държави от ЕС, с изключение на Дания, трябва да приемат еврото и да се присъединят към еврозоната, когато ги изпълняват.

В договора не е определен график за влизане в еврозоната, а е дадена възможност на страните членки да разработват свои стратегии за изпълнение на условията за въвеждане на еврото.

Регистрацията за предстоящите предсрочни избори на 2 април приключи

16 партии и 7 коалиции са подали документи в ЦИК. Различното при този вот е, че "Продължаваме Промяната" и "Демократична България" решиха да се явят заедно като коалиция. Образува се и друга нова коалиция - "Левицата", която обедини АБВ, "Движение 21", "Исправи се България" и БЗНС "Александър Стамболийски". А ексдепутатите от "Има такъв народ" Ива Митева и Любомир Каримански станаха част от коалиция „Заедно“. Предстои партиите да подредят кандидат-депутатските си листи по места. На 1 март ще бъде теглен жребият за номерата, под които ще бъдат наредени партиите и коалициите в изборната бюлетина.

От ЦИК уведомяват, че окончателният брой на партии и коалиции за участие в

изборите може да се промени, тъй като комисията все още проверява документи. Ако се случи да бъде установено нарушение, регистрацията на партията/коалицията може да бъде отхвърлена.

Регистрирали са се: "Български съюз за директна демокрация" (БСДД), Българска социалдемокрация-Евролевица, Продължаваме промяната - Демократична България, Български възход, Вън от ЕС и НАТО, ДПС, Народна партия Истината и само истината, Глас Народен, Възраждане, Български национален съюз "Нова демокрация", Левицата, Национално движение за стабилност и възход, ИТН, Социалистическа партия Български път, БСП, ГЕРБ-СДС и др.

С.Дж.

Прожекция на филма на БНТ „Майката на Апостола“ пред царибродските зрители

В рамките на отбелязването на 150 години от гибелта на Апостола на свободата Васил Левски в залата на Културния център в Цариброд беше организирана прожекция на филма „Майката на Апостола“ на БНТ. На прожекцията присъстваха и част от екипа на продукцията, авторът Йордан Димитров и продуцентът Надя Обретенова, които

преди премиерата се обърнаха към публиката.

Продуцентът Надя Обретенова сподели, че това е второто ѝ посещение на Цариброд и че се вълнува от прожекцията на филма ѝ пред царибродската публика на такава специална дата – 19 февруари.

С.Дж.

Отбелязване на 150-годишнината от гибелта на Левски в Цариброд

На 18 февруари в залата на Културния център в Цариброд се проведе церемония в чест на 150-годишнината от трагичната гибел на Васил Левски. Освен представителите на местното самоуправление на церемонията присъстваха бройни гости от Сърбия и България, сред които и посланикът и генералният консул на Р България в Сърбия Петко Дойков и Димитър Цанев.

В началото на церемонията кметът на Цариброд Владица Димитров се обърна към присъстващите, припомняйки за делото на Левски, за неговите идеи и завети и за последните му думи преди обесването: „Всичко, което съм сторил, сторих го за отечеството.“ Той изтъкна, че датите на раждането и гибелта на Левски са значими дати за Цариброд. „Те ни обединяват и мотивират да

погледнем към самите себе си, за да осмислим онова, което сме постигнали или пропуснали.“

Посланикът на Р България в Сърбия изтъкна голямата роля на апостола за Освобождението на българския народ. Той каза, че Левски остава в историята не само като най-видния водач на българското освобождение, но и като идеолог, чиито идеи са от монументално значение за нас.

Церемонията продължи с културна програма под название „Заветът на Левски“, подготвена от учениците на царибродската гимназия „Св. Св. Кирил и Методий.“

След официалната програма пред бюста на Васил Левски в центъра на града бяха поднесени венци и цветя.

С.Дж.

125 години на БТА

Българската телеграфна агенция (БТА) отбеляза 125-ата си годишнина с концерт на Софийската филхармония в зала „България“. Концертът бе под диригентството на Емил Табаков, а програмата включваше: Панчо Владигеров с Рапсодия „Вардар“, Веселин Стоянов – Гротескна сюита „Бай Ганьо“, Петко Стайнов – „Ръченица“ из „Тракийски танци“, Марин Големинов – „Нестинарски танц“ из балета „Нестинарка“, Любомир Пипков – „Ръченица“ из операта „Момчил“, както и произведение на маестро Емил Табаков.

Специална покана за отбелязването на годишнината на БТА получиха представители на международни организации на новинарски агенции, в които БТА членува.

БТА е една от първите информационни агенции в Европа и света. Тя е сред десетте новинарски агенции, работили в края на XIX век.

На 4 декември 1901 г. излиза първият бюлетин на БТА, напечатан на пишеща машина, като още две години - до 25 април 1903 г., бюлетините паралелно се пишели и на ръка.

С.Дж.

Второ редовно заседание на НС на българското национално малцинство в Сърбия

На второто редовно заседание на НС, което се проведе на 13 февруари в заседателната зала на Общинската администрация в Босилеград, бяха избрани управляващите органи на новия състав на Съвета - подпредседатели, Изпълнителен съвет, секретар и Комисии по образование, култура, информиране и служебна употреба на българския език и писмото. От общо 19 членове на НС на заседанието присъстваха 15 - 11 от листата „Това сме ние - Природно движение - Владимир Захариев“ и 4 от листата „Корени - Владиса Димитров“.

Преди предлагането на кандидатите за ръководните органи Владимир Захариев, водач на листата „Това сме ние - Природно движение - Владимир Захариев“, изтъкна от трибуната, че тяхната листа се застъпва „всички листи да работим заедно“ и призова представителите на другите две листи да предложат свои кандидати за управляващите органи на Съвета, обаче другите две листи отказаха да дадат свои предложения.

За зам.-председатели на Националния съвет бяха избрани Страшко Апостолов от Босилеград и Славица Васов от Цариброд, които и в предишния състав заемаха тези постове, както и Небойша Стоянов от Враня.

За председател на Изпълнителния съвет бе избрана д-р Лиляна Василова, за подпредседатели Васко Георгиев и Славко Глигоров, а за членове Новица Здравков и Славица Стоянов, всички членове на НС от Босилеград.

Комисия за образование: досегашният председател Методи Чипев от Босилеград и занапред ще заема този пост, за зам.-председател бе избрана Ивана Андреевич от Цариброд, а за членове: Пене Димитров, Сладжан Дончев, Владимир Григоров, Йелица Митрев, всичките от Босилеград, и Катарина Симеонов от Цариброд.

За председател на Комисията за култура бе избрана Сандра Стоиленов от Босилеград, за подпредседател Драголюб Пейчев от Цариброд, а за членове: Жарко Евтимов от Нови Сад, Саша Златанов от Ракита, Славица Андонов от Ниш и Биляна Христова и Воислав Божилов от Босилеград.

Комисия за информиране: председател Александра Димитрова от Босилеград, подпредседател Йован Мемедович от Белград, членове: Мила Васов от Ниш, Борис Лазаров от Цариброд, Ивана Джорджевич от Враня, Милан Йосифов от Звонци и Вене Велинов от Босилеград.

Начело на Комисията за служебна употреба на езика и писмото ще бъде Бранко Рангелов от Божица, зам.-председател ще е Димитър Асенов от Ниш, а членове: Кольо Манасиев от Босилеград, Мариела Рангелов от Босилеград, Синиша Манов от Сурдулица, Стоянча Димитров от Стрезимировци и Иван Таков от Бабушница.

По предложение на листата „Това сме ние - Природно движение - Владимир Захариев“ за секретар на Съвета бе избрана Роза Стоиленов, икономист от Босилеград.

Националният съвет прие и иска на ОУ „Георги Димитров“ в Босилеград за осигуряване на безплатна закуска за учениците, обучаващи се изцяло на български език, и потвърди оставката на носителя на листата „Корени“ - д-р Владиса Димитров.

В началото на заседанието присъстващите отдадоха едноминутно млчание в памет на внезапно починалия журналист на в-к „Ново Братство“ Бобан Димитров.

Владимир Захариев, водач на листата „Това сме ние - Природно движение - Владимир Захариев“, най-напред благодари на досегашния секретар на НС Игор Антимов, който заемаше този пост от 2014 г., за изключително успешната му работа, а след това говори за постиженията на Съвета през изтеклия период. „Само който не иска, няма да види какво НС е направил през изтеклия 8 години за откриването на паралелки на майчин език, превеждането на учебници на български език, организиране на културни мероприятия, издаване на двуезични документи и др. Бюджетът на НС не е голям, т.е. той е по-малък от сумата, която отделя община Босилеград за дейностите на Съвета. Надявам се в бъдеще и община Цариброд, която досега не е участвала във финансирането, да се включи и финансово да подкрепя дейностите на Съвета“. Той посочи изключителното сътрудничество, което НС има с държавния връх на Сърбия, подчертавайки, че „Сърбия ни обича като малцинство и ние по нищо не се различаваме от братята сърби и от другите малцинства. Няма друго правителство, което да е помагало повече на малцинството ни от настоящото и това ни дава възможност да реализираме много повече проекти и инициативи за нашето малцинство и за общините, в които живее българско население. Пожелавам на всички членове на НС успех и заедно да дадем максимален принос за успешна му работа“, каза Захариев.

Ангел Йосифов от листата „Корени - Владиса Димитров“ пожела успех на НС и заяви, че очаква той да работи успешно, въпреки че е песимист, тъй като Съветът все повече се затваря и остава в рамките на Босилеград, а само частично са застъпени хора от други места. „Затова нашата листа няма да подкрепи такъв начин на работа на Съвета. Разбира се, че ние подкрепяме НС като институция и всичко, което е добро и което трябва да се направи за малцинството, готови сме да го подкрепим. За съжаление по-голяма част от интелектуалния елит на българското малцинство не е в състава на НС,

а именно в Съвета трябва да членуват компетентни хора, които могат да дадат принос за решаването на проблемите на българското малцинство“, изтъкна Йосифов и пожела на всички членове на НС здраве и успех в работата.

Председателят на НС Стефан Стойков в обръщението си заяви, че предишният състав на Съвета се е грижил и помагал на всички българи в Сърбия, където и да живеят, и винаги е давал своя максимум, а по същия начин ще продължи и занапред. Той подчерта, че нито един иск към НС през предишните осем години не е върнат и на всяко едно сдружение или организация Националният съвет е помогнал според възможностите си.

Стойков изтъкна, че новият състав на Националния съвет особено ще трябва да се насочи към две неща - укрепването на добрите взаимни отношения между Сърбия и България и създаването на качествени условия за образование на майчин български език. Повтори твърдението си, че отношенията между България и Сърбия в момента са на добро равнище и че всички трябва да се стремим те да се укрепват и да станат отлични. „Когато отношенията между двете страни станат отлични, тогава ще тръгнат и инвестиции и редица други неща, от което ще имат полза всички българи в Република Сърбия“, каза той.

Председателят на НС посочи още, че „Всички заедно трябва да работим върху създаването на по-добри условия за образованието на майчин български език в детските градини и основните и средни училища. Ще се стремим да открием паралелки с обучение на български език и в основното училище в Цариброд, каквито вече съществуват в босилеградското основно училище и в гимназиите в Босилеград и Цариброд. Особено важна е и самата подготовка на родителите на бъдещите първокласници относно записването на децата им за обучение на майчин език“, каза той и подчерта, че НС ще продължи да оказва максимална подкрепа и помощ на всички образователни институции на малцинството. Стойков съобщи и че продължава преве-

ждането на учебниците за основното училище и гимназията, а тези, които вече са преведени, наскоро ще бъдат предоставени на училищата. Той изтъкна и че планират да организират една среща с всички преподаватели по български език, на която да се направи договор за издаването на нови христоматии за всички класове в основното училище и гимназията.

Говорейки за дейностите на НС в областта на културата, Стойков посочи, че, както и досега, Националният съвет и занапред ще отбелязва достойно всички важни дати от българската култура и история в Босилеград, Цариброд и в други общини, в които живеят наши сънародници и в това число ще бъде организатор, съорганизатор или финансово ще помага провеждането на такива културни мероприятия“, заяви Стойков.

„Що се отнася до информирането на майчин език, НС е основател на две медии - „Ново Братство“ в Ниш и „Нова Радиотелевизия Босилеград“. В съдействието с кмета на Босилеград Владимир Захариев успяхме да обезпечим средства от правителството на Сърбия за финансирането на Издателство „Ново Братство“ през настоящата година, докато дейностите на „Нова Радиотелевизия Босилеград“ се финансират от бюджета на Община Босилеград. Община Цариброд от своя бюджет от 2014 г. не е отпускала средства за дейностите на Националния съвет, но се надявам в следващия период и тя да започне да отпуска средства“, изтъкна той.

„Националният съвет работи усилено и в областта на служебната употреба на българския език и писмо. Това, което сме направили в Босилеградска община, в която съществува възможност да се получават двуезични документи в общинската администрация, полицията, съда, Здравния дом, училищата и в други общински и държавни институции, ще настоим да бъде прилагано и в другите общини в Сърбия, в които живее българско население“, подчерта председателят на НС.

В Босилеград бе отбелязана 150-ата годишнина от гибелта на Левски

С поклонение пред бюст-паметника на Васил Левски в центъра на Босилеград на 19 февруари беше отбелязана 150-ата годишнина от трагичната гибел на Апостола на свободата. В предобедните часове почит към Апостола отдадоха представители на Община Босилеград и Националният съвет на българското национално малцинство в Сърбия. Венци пред паметника положиха делегация на Община Босилеград начело с кмета Владимир Захариев, на Националният съвет, водена от председателя Стефан Стойков, както и делегация на Общинската скупщина в Босилеград начело с председателя Славчо Владимир.

В словото си за Левски директорът на Центъра за култура „Босилеград“ Воислав Божилов припомни за историческите факти за живота и делото на Апостола на свободата и посочи: „На днешната дата се навършват 150 години от обесването на Левски, човека, който дава живота си за освобождаване на България от турско робство. Въпреки гибелта му революционната борба за освобождение от османското иго продължава, а неговите идеи и принципи стават основа за дейността на последващите го поколения. Той остава символ на българската революционна борба за национална независимост и свобода и продължава да вдъхновява нови поколения българи да отстояват в борбата за постигането на своите идеали и създаването на по-добро бъдеще“, изтъкна Божилов.

В рамките на културната програма, организирана от общината и Центъра за култура, учениците от основното училище Александър Арсов и Наталия Миткова декламираха стихотворения за Левски, а гимназистките Андрияна Илиева, Ясмина Митова и Милица Бойкова изнесоха рецитала „Епопея на забравените“ - „Левски“ от Иван Вазов.

Възпоменателна церемония по повод 150-ата годишнина от обесването на Васил Левски пред паметника му в Босилеград организира и „КИЦ Босилеград“ със съдействието на Столична община и Граждански комитет „Западни покрайнини“ от София.

В словото си при откриването на помена по повод 150 години от гибелта и безсмъртието на Апостола председа-

телят на КИЦ Иван Николов изтъкна, че „Със 144 паметника в България и 25 други по целия свят, Левски безспорно е най-великият и обичан национален и политически водач. Мисията на паметника му в Босилеград е не само да увековечи делото му, а да бъде морален коректив, с който да се съизмерваме и сравняваме, да се учим на свобода, демокрация, честност, патриотизъм и човеколюбие. Да се покланяш пред паметника на Левски, да му бъдеш почитател и последовател, трябва не само мъжество и сила, но преди всичко чест, себеуважение и достойнство.“

Посланикът на Р България в Р Сърбия Петко Дойков в речта си посочи: „Левски е една от най-значимите български личности, която обединява всички българи, независимо къде днес те живеят по света. Продължавайте да носите България в своите сърца и да пазите живи българските традиции, дух, култура и език“.

Слова изнесоха и директорът на Изпълнителната агенция за българите в чужбина Райна Манджукова, проф. Лозан Митев от НСА „Васил Левски“ и д-р Валентин Янев от Граждански комитет „Западни покрайнини“. Сред официалните гости бяха и генералният консул на Р България в Ниш Димитър Цанев и представители на ВМРО от България.

И този път в навечерието на 150-годишнината от гибелта на Апостола на свободата венци пред паметника на Левски в Босилеград положили кметът на Кюстендил Петър Паунов и председателят на Общински съвет на Кюстендил Иван Андонов.

В културната програма, организирана от Столична община, актьорът Явор Борисов чете стихове посветени на Левски, а вокалната формация „Българи“ изпълни български възрожденски и патриотични песни. След официалната част венци пред паметника бяха положени от името на КИЦ „Босилеград“, Посолството на Р България в Сърбия, Генералното консулство в Ниш, Изпълнителната агенция за българите в чужбина, Столична община, Националната спортна академия „Васил Левски“, ВМРО и граждани.

П.Л.Р.

Ловното дружество „Сокол“ от Босилеград организира

Хайка за хищници

Ловното дружество „Сокол“ от Босилеград на 25 февруари (събота) ще организира групов лов на хищници в Тлъмински район. Освен членовете на сдружението очаква се в хайката за вълци и лисици да вземат участие и ловци извън Босилеград.

От „Сокол“ апелират към ловците задължително да носят светлоотрази-

телните жилетки и да спазват съответните мерки за безопасност по време на груповия лов.

За всички участници в хайката ловното дружество „Сокол“ ще организира обяд в ученическия стол в подведомственото основно училище в село Бистър.

П.Л.Р.

В Босилеград бе отбелязан Международният ден на майчиния език

В Детската градина „Детска радост“ и в Основното училище „Георги Димитров“ в Босилеград на 21 февруари бе отбелязан Международният ден на майчиния език.

По този повод в игралната зала в Културния дом детската градина организира работилница за децата на предучилищна възраст, на която присъства и председателят на НС на българското национално малцинство в Сърбия Стефан Стойков. По време на работилницата възпитателките и Стойков по креативен начин обясняваха на малчуганите значението на майчиния език, който е част от културната идентичност на всеки един народ. Бе изтъкнато, че всеки човек научава и усвоява първо майчиния си език и затова трябва да го почита, изучава и да се гордее с него.

„Ние говорим диалект, който принадлежи към българския език. Човек е толкова богат, колкото езика говори, но е важно да знае родния си език“, каза Стойков и за пореден път отправи призив към всички сънародници, особено към родителите на бъдещите първокласници, да се замислят колко е важно образованието на майчин български език и да запишат децата в паралелките с обучение на български език.

Тончев дари две министърски заплати в помощ на Турция и Сирия

Министърът без портфейл в правителството на Република Сърбия, отговарящ за развитието на слабо развитие общини, Новица Тончев посети посолствата на Турция и Сирия, където връчи дарения, по една министърска заплата за хората от тези две страни, засегнати от опустошителните земетресения.

От кабинета му съобщиха, че по този повод Тончев се е вписал в траурните книги и разговарял с посланиците на Турция и Сирия - Хами Аксой и Басем Дзаман Ага.

Той посочи, че е много потресен от

По повод 150-ата годишнина от гибелта на Апостола на свободата

Посолство на Р България в Белград организира възпоменателна церемония

Пред паметника на Васил Левски в парка „Ташмайдан“ в Белград Посолството на Р България на 19 февруари организира възпоменателна церемония по повод 150-ата годишнина от гибелта на Апостола на свободата Васил Левски.

В текста, обявен на сайта на Посолството, се посочва, че г-н Виктор Роснев, пълномощен министър, открил с кратко слово церемонията, в което отбелязал значимостта на делото на Апостола. Венци и цветя пред паметника положиха дипломати и служители на Посолството,

В централното и подведомствените основни училища в селата учителите и преподавателите по български език говориха на учениците за ролята на майчиния език в живота на всеки човек и за значението на образованието на майчин език, с което се уважава културното многообразие и се учим на толерантност.

Под ръководството на учителя Вене Божилов второкласниците от паралелката в Босилеград, в която обучението се провежда изцяло на майчин български език, изготвиха импровизирани пана, на които написаха и оцветиха любимите им думи и фрази като: радост, любов, мир, свобода, разбирателство, свят...

Международният ден на майчиния език се отбелязва на 21 февруари. Създаден е през 1999 година от ЮНЕСКО и признат през 2002 година от Организацията на обединените нации. Денят отбелязва значимостта на изучаването и използването на майчиния език и има за цел насърчаването на многоезичието и културното разнообразие. Той е създаден по инициатива на правителството на Бангладеш, като датата 21 февруари е свързана с демонстрация от 1952 година за признаване на официален статут на говорения в страната бенгалски език.

П.Л.Р.

бедствието, сполетяло Турция и Сирия, и изрази съболезнованията си на турския и сирийския народ, на президентите на тези страни, както и на семействата на жертвите.

-Пожелавам им да намерят сили и да бъдат солидарни, а на пострадалите пожелавам бързо възстановяване. Сърбия и сръбският народ са винаги готови да предоставят подкрепа. Надявам се скоро ситуацията да се стабилизира, каза министърът.

С. Бойкова

военният аташе и неговият помощник, началникът на отдел „Съседни страни“ в МВНР на Р Сърбия Милош Чавич, представители на Сдружението на потомците на доброволците от войните 1912-1918 г., представители на българската общност в Белград, преподаватели по специалността Българска филология в Белградския университет.

Деца от неделното училище „Любен Каравелов“ изрецитираха стихове, посветени на Васил Левски.

П.Л.Р.

Сирни заговезни – денят за прошка

"Който яде, да не презира оногова, който не яде; и който не яде, да не осъжда оногова, който яде, понеже Бог го е приел" (Рим. 14:3).

След два дни е Сиропустна неделя или Сирни заговезни, последният ден преди Великия пост. Този ден е широкоизвестен като "неделя на всеопрощението". Сутринта в православните храмове по време на св. Литургия се четат думите от Евангелието: "Ако простите на човешките съгрешенията им, и вам ще прости Небесният ви Отец; ако ли не простите на човешките съгрешенията им, и вашият Отец няма да прости съгрешенията ви" (Мат. 6:14-15). След това се припомнят наставленията на св. ап. Павел към християните в Послание до евреите 12:1-10: "Затова и ние, забиколени от такъв голям облак свидетели, нека свалим от себе си всякакво бреме и греха, който ни лесно омотава, и нека с търпение измием предстоящото нам поприще..."

Хайде вечерта на тази Неделя Сиропустна да се погледнем един-друг в очите

и протегнем ръка за искрена прошка, за да започнем поста с чисто сърце, и да се помолим взаимно един за друг - по Своята милост Човеколюбецът Христос Господ да ни удостои да преминаем с духовна полза Великия пост, да се поклоним на Неговите страдания и на светлото Му Възкресение.

Да простиш и да ти бъде простено! Това е начинът, по който се завръщаме от отчуждението към сближението, от враждебността към любовта. Но да простиш не означава само да не забеляваш недостатъците на другите. Прощката не е безразличие. Само човек, който е осъзнал с цялата си душа истинския ужас от липсата на любов в света, който е почувствал безкрайната мъка от самотата, на която сам се е обрекъл поради егоизма си, е способен да прощава и да бъде простен.

Нека всички простим всичко на всички. От това само ще спечелим - и ние, и всички!

Простено, простете!

Великият пост – да вървим след Христа

От понеделник 27/14 февруари - седем седмици преди Великден, след Сирни заговезни, започва Великият или Великденският пост, който продължава до 15 април включително.

Великият пост е най-важният от четирите постни периода през годината. През тази година Възкресение Христово или Великден са пада на 16/3 април.

Великите пости припомнят за четирийсетдневния пост на Исус Христос в пустинята, въвеждат в Страстната седмица и в най-светлия християнски празник Възкресение Христово – Великден, Пасха. Една от главните цели на поста е да ни приготви за обновление на нашето изповядване на вярата, дадено при кръщението, когато настъпи Страстната седмица и Пасха.

Постът не е просто диета - въздържанието от определени храни не е самоцелно. Идеята на поста е чрез лишаване на тялото, да се смири душата. Смята се, че когато пости и се моли, човек се доближава до Бога. Великият пост е време за молитви и покаяние, като подготовката за него започва три седмици по-рано.

Според православната традиция постът е най-строг през първата и последната седмица, особено през Страстната седмица и на Разпети петък. Първият ден, през който се разрешава риба, е Благовещение - на 7 април / 25 март.

Строгий пост не се препоръчва на болни, на малки деца, на възрастни хора, на бременни жени и кърмачки.

През Великденския пост всяка седмица е посветена на някакво събитие или на личност, чиито дела призовават към смирение и покаяние.

През първата седмица ограниченията са по-строги, а богослуженията - по-продължителни. Тогава се освещават вареното жито, което се приготвя в памет на великомъченика Теодор Тирон и се празнува Тодоровден.

През втората седмица от Великия пост се чества Св. Григорий Палама, който развил учението за поста и молитвата.

Третата седмица е посветена на Светия Кръст, за да напомни на вярващите за страданията и смъртта на Спасителя.

Неделята от четвъртата седмица се посвещава на Св. Йоан Лествичник, написал съчинение за добрите дела, които довеждат до Божия престол.

В съботата от петата седмица се чества Пресвета Богородица, а в неделята - Преподобна Мария Египетска - ярък пример за покаяние.

Съботата от шестата седмица /Лазаровден/ на Великия пост е посветена на възкресението на Лазар. Исус Христос го извел от гроба и го върнал към живот.

Шестата неделя /Цветница или Върбница/ е посветена на тържественото влизане на Исус Христос в Йерусалим в навечерието на еврейския празник Пасха.

Християнската църква нарича началото на Великденския пост "предверие на божественото покаяние" или Голяма четиридесетница, през която хората, постейки, се отказват от своите грехове, "очистват се" и се доближават до Исус Христос. През предстоящия ни период е необходимо да се освободим от всичко, което ни отдалечава от Христа. Трябва да очистим сърцата си. Трябва да се постараме, пред очите ни винаги да стоят думите на Евангелието Христово и да утвърдим волята си в следване на Господа. Тогава очистени и простени пред Бога ние ще посрещнем Светлото Христово Възкресение.

Подготви Д. Христова

Тодоровден – първата събота на Великия пост

Всяка година в първата събота на Великия пост св. Църква отбелязва Тодоровден, в нашите краища известен с названието Тодорица. Според утвърдилата се през годините традиция този празничен ден е посветен на св. Теодор Тирон и неговото чудно явяване на Константинополския архиепископ Евдоксий по време на управлението на имп. Юлиан Отстъпник (332-363). Историята с това чудо е добре позната. Имп. Юлиан е известен с това, че по време на своето управление се е опитал да възстанови езическите култове и да унищожи християнството. За целта е предприел редица законови мерки, включително преследвания срещу християните. Императорът е известен с подигравателното си отношение към християнството и това добре личи от запазените няколко негови произведения, най-вече от сатирите му „Цезарите“ и „Мисопогон“, както и от достигналите до нас фрагменти от „Срещу галилейците“. Под галилейци той има предвид християните. Самият Христос той подигравателно нарича „Галилеец“, а християнските храмове – „костници“, поради съхраняваните в тях свети мощи. Като част от тази своя политика срещу християните, по време на Великия пост той решава да се подиграе с тях, като поръчва тайно да се поръсят с идоложертвена кръв всички постни храни на пазара. Целта му е била след това да обяви всички християни за езичници, независимо че те без да знаят са употребили тези храни.

Св. Теодор Тирон обаче, по благия промисъл на Бога, осуетява този план. Легендата разказва, че Св. Теодор Тирон се явил на цариградския архиепископ Евдоксий и му известил за нареденото от император Юлиан, заръчвайки му да предупреди християните през тази седмица да не вземат никаква храна от пазара.

На запитването на архиепископа какво да ядат през тия дни, св. Теодор отговорил: „Да си приготвят коливо - жито, то да им бъде храната.“ Архиепископ Евдоксий попитал също кой е този, с когото говори, а Св. Теодор си казал името. Предупредени, християните не купили никакви храни от пазара и затова всяка година светецът се споменава с благодарност. Като спомен от това събитие и в благодарност за Божията

намеся чрез св. Теодор Тирон Църквата е отредила в първата събота от Великия пост да се възпоменава чудото, извършено от светеца. Паметта на св. Теодор Тирон се чества на 2 март/17 февруари, деня на неговата мъченическа смърт.

Днес една малка частица от мощите на св. Теодор Тирон се намират в София, в църквата „Св. Йоан Рилски“ при Софийската духовна семинария. Правешкият манастир „Св. Теодор Тирон“ също пази частица от светите му мощи.

Трябва да отбележим, че освен вече утвърдилата се традиция, според която на този ден се празнува „чудото с коливото“, Църквата постановява Тодоровден да се празнува непосредствено преди Неделя православна, за да се помени и делото на св. императрица Теодора II (842-856), съпруга на императора-иконоборец Теофил и майка на имп. Михаил III, благодарение на която иконопочитанието е възстановено. Неслучайно на следващия ден, в първата неделя на Великия пост, се чества Неделя православна, посветена на всички поборници за чистотата на Православието. Първото честване на Неделя православна, наричана още „Тържество на Православието“, имаме на 11 март 843 г.

Тодоровден се празнува и за здравето на конете и затова е празник на коневъдството и на конния спорт. В някои области в България, но и тук при нас, съществува обичаят при изгрев слънце мъжете да сплитат опашките и гривите на конете, украсяват ги с мъниста, с пискюли и цветя, и ги отвеждат на водопой. Жените замесват обредни хлябове, като дават от тях и на конете. Варят и жито, което се благославя в църковния храм. После идва ред на любимото конно състезание - кушията. Спечелилият надбягването обикаля с коня си всички домове, за да честити празника. Навсякъде го посрещат радушно и поят коня му с вода.

Преди години и в Црибродско се спазваше традицията на Тодица стопаните с украсените си коне да минават из градските улици, а които знаят за обичая ги даряват – с кърпи, овощия, низи сушени чушки и др. Макар и броят им да е намалял, надяваме се и тази година да ги видим из улиците на града.

Честита Тодорица на всички!

Подготви Д. Христова

НОВИЦА ИВАНОВ

ЦВЕТЪТ НА ХАМЕЛЕОНОВАТА КОЖА

-разказ-

Голяма благодарност към всички автори на текстовете за чалгата, събрани в социалните мрежи, както и на Мариета Ангелова, авторката на песента „Нещо нетипично“ – Авторът

„Хамелеоните са прочути със способността си да променят окраската в зависимост от фона на околната среда. Промяната в окраската на цвета на кожата на хамелеона е свързана с отблъскването на съперници, нападения, демонстриране на настроения.“

„Толкова голяма свобода си си дал, че си се осмелил да дойдеш през входа на храдупата на гладна мечка“, каза в себе си Критика, стоейки пред вратата на залата, в която след пет минути щеше да тръгне нашумялото чалга-шоу. Влезе в залата, без да гледа вляво или вдясно, максимално се стараеше да гледа в пода, пред краката си. Докато търсеше мястото си, един от разпоредителите го загледа подозрително и понечи нещо да го попита. Но в този миг някой му звънна по джиесема и докато бръснатата си глава клатеше потвърдително и повтаряше енергично „Да, шефе!... Слушам, шефе!“, Критика вече се бе настанил в удобната плюшена седалка и се скрил зад бюста на една тлъста и изпотена петдесетгодишна дама в пъстроцветна рокля с къси ръкави.

Залата беше изпълнена до последната седалка. В редовете на трите балкона насядали феновете на чалгата, все от юноши в маркови дънкови дрехи и маратонки до възрастни дами в разкошни тоалети. Пространството, озарено с пъстроцветни светлини, бе погълнато от остри звуци на последните чалга-хитове от магнета. Две натруфени кльощава дами, седнали зад Критика, го разпознаха. Виждаше се, че са дошли заедно, защото вече си споделиха шепнешком: „Какво Този търси тук, когато постоянно пише критики за Тях?“, каза първата. „Мръсник, защо не остави хората на мира, всеки да си я върши своята!“, допълни я втората. От тези думи Критика го побиха тръпки, продължителни и студени. Това го накара да огледа съседните седалки. От дясната му страна седеше майка с палаво любопитно

десетгодишно момиченце, а от лявата – влюбена двойка, която в междучасието на целувките не спираше да изсипва слухове от жълтата преса по адрес на чалга-звездите. Критикът пак погледна към обръснатата глава. Дебеловратият вече стоеше пред входната врата и заедно с един колега - негов двойник по физиономия, дрехи и прическа, посочваше с показалеца точно към него. И двамата същевременно кимнаха с глава и направиха още по-строги физиономии. Язвен страх обзе Критика и още по-студена пот се стичаше по челото му. Искаше му се да стане од седалката и да се откаже от гледането на шоуто, но вече беше късно. Светлините загасваха бавно. Аплодисментите усилваха. Завесата се вдигна и обляни от мъждукавата лазурна светлина, членовете на оркестъра засвириха ръченица с примес на етнопоп. Шоуто тръгна. А пред очите на Критика изпъкна заглавието на първата му статия, печатана в списанието „Етнопоп“ – „Чалгата ли стана култура или културата стана чалга?“... Взеха да се редуват изреченията от статията му, както се редуваха певиците и певците на бината пред него. Под силното сияние на рефлекторите всичко се потеше. Но музиката не спираше. Развлекателна музика, изпълнявана от етнически или смесени инструментални състави, наричани „чалгии“. Зрителите също се къпеха в пот, смесена с най-различни парфюми, дезодоранти и одеколони. Но нищо не им пречеше да се наслаждават и възхищават на смеса от балканските и ориенталски звуци на оркестъра, на разголените бюстове на пеещите фалшиво певици. «Изпълнителките - жени с големи гърди, може би и изкуствени, с буйна коса, които при изпълнение на живо привличат погледите на мъжете и карат жените им да се замислят сериозно за външния си вид, дори да прибегнат до намесата на пластичен хирург. Същевременно са много силни, независими и изглеждат сексуално агресивни. Те, коя от коя, имаха по-фатален сексапил, някои много руси, други много черни, трети много разголени, но неизменно – с големи бюстове. При мъжете-изпълнители горните условия отпадат, но е хубаво да имат вид на нает убиец-джентълмен или на баровец-купонджия...» И ето. На сцената излезе и тя. Селена. Полазиха го тръпки, потта все по-усилено се сливаше из гърба му. По потника му под дънковата риза сякаш някой бе изсипал кофа вода. Гледаше я, на няколко метра беше пред него. Така отблизо му изглеждаше по-другояче. По-естествена, по-екзотична, по-еротична. Харесваше гласа ѝ. Заради нея бе и дошъл. Не я взимаше за онези от бранша ѝ. За пръв път я слушаше на живо. Спря дъх, уплашен от мисълта, че и него го е превзела «чалгаджийската магия», че и той е станал един от тези, тук около него, с изпотените и зачервени лица, с подутите от аплодисменти длани. Онези, които, щом като влизаха тук и сядаха на тези седалки,

забравяха всичко. Сякаш грижите оставяха пред вратата на залата преди шоуто: малките заплати, покачването на цените, изневярата на брачния партньор, неиздържания изпит на дъщеря си, пропилените в букмейкърските пунктове пари на сина си. Онези, които вечер все по-често включваха телевизионните канали с чалга-клипове, четяха чалга-списания и се възхищаваха на хубавите коли, дрехи и скъпите часовници на чалга-звездите и на протежиетата им - големите мутри, които не слизаха от кориците на жълтата преса. Повечето "нормални" хора предпочитат да гледат и слушат неща, които ги привличат и към които се стремят - блясък, лукс, красиви жени, бързи коли, луди танци, забавление, хазарт...изобщо "забранените плодове" на богатския живот... Смяна на патриархалния обществен модел с новата градска култура. Децата на тези майки и татковци, седнали тук край него, сигурно са загубили надеждата си, че утре ще станат лекари, юристи или икономисти. Искаха само да се сбъдне единствената им мечта - да станат един от онези от кориците на списанията и таблоидите. «Мутри». Мутрите са едри, с телосложение на борци, с дебели вратове, бръснати глави, златни ланци, мистериозните хора с черни костюми и черни очила и с много бодигардове, грозни, както казва и името им, а техните любовници, мутресите, са руси силиконови красавици, хиперсекси... И за съжаление тези хора, които постепенно решиха, че мутрите са модерни, възприеха чалгата като свой начин на живот. През 90-те години на 20-и век балканците загубиха спестяванията си, сивият сектор започна да получава физиономия, роди се умело маскираният дебеловрат застраховател с бухалка и тъмни очила, наречен "Борец". Или "добре облечен бизнесмен"...«Културата на мутрите е чалгата»...или...! «Накъде вървеше този свят! Този свят стана една голяма бъркотия!», често повтаряше Критика. Прибирате се у дома, лягате да си починете и искате или не, слушате последните чалга хитове, пуснати от съседа, отивате да пиете кафе и без никой да ви пита, кара ви да слушате пак същото, качвате се на автобуса, в градския транспорт, таксито, дискотеката - пак същото... Животът ни с всеки изминал ден се превръща в чалга. Яж чалга, пий чалга, сънувай чалга, прави секс с чалга - бъди чалга!...

Критика не усети, че времето на шоуто е изтекло, че светлините на бината са угаснали. Видя само зрителите как се бутат към изходните врата. Почувства, че пикочният му мехур се е напълнил до спукване. В хола прочете надписа „Тоалетна за мъже“. Излезе от дългата опашка на изпотените и все още развълнувани фенове на чалгата. Влезе в първата свободна кабина на чистия и миризлив тоалет с екстра италианска бежова теракота. Не му се бързаше. Дълго стоеше с отворен цип на дънките си, връщайки назад картините от тазвечерното шоу. Сякаш все още не вярваше на себе си, че беше гледал и слушал всичко онова, което и тази вечер го караше да се чувства, че живее в друг свят, че му е определено да слуша друга музика и да живее друг живот.

Когато излезе от тоалетната, холът вече беше празен. Извади джиесема си и поиска да звънна на съпругата си, но в същия миг на пътя му застана един

от разпоредителите в залата. По-точно, онзи, който понечи да му каже нещо преди да започне шоуто.

-Господине, тръгнете с мен! – каза кратко с дълбок баритон разпоредителят с дебелата шия и го стегна силно под мишницата на дясната му ръка.

Критика се обърка. Искаше да каже нещо, но сякаш буца му бе заседнала в гърлото. Смутен, объркан, успя само да промълви: „Ей, господине, какво правите, какво си позволявате?...Ще извикам полиция!“. Но дебелата шия го стегна още по-силно за подмишницата и още по-грубо го забута към първата врата вляво, на която пишеше „Съблекалня“. Това беше малко помещение с огледала и масички пред огледалата, претърпани с флакончета, кутийки, четчици, моливи. Вътре миришеше на женска пот, смесена с натрапчиви аромати от парфюми. Усети, че зад вратата някой го наблюдава от един стол. Почувства дамски парфюм с аромат на карамел. Да, на стола седеше жена. Това беше тя. Селена. Най-известната чалга звезда. За нея бе написал най-много статии. Погледите им се срещнаха за кратко. Вече се беше облякла в поизтъркани дънки, в опъната по гърдите светлосиня тениска, бели орфани маратонки, с вързана в конска опашка коса. До нея на един стол лежеше разкошната ѝ светлосиня рокля с дълбокото деколте, с която се представи на току-що приключилото шоу. Критика се стараеше да изглежда спокоен, сякаш нищо не се е случило. Вече подреди хаоса в главата си. Изглеждаше много по-добре и по-спокойно, откакто я видя.

-Веднага да минем на „ти“, гледаше го тя продължително с пронизителен поглед. Искам да си поговорим малко! Ще ти отнема само пет минути. Става въпрос за боклуците, написани от теб в списание „Етнопоп“, и веждите ѝ се свиха, гласът ѝ стана по-силен, по-жесток... Твоите критики и слухове на жълтата преса влияят зле на имиджа ми... Имиджа ми сриваш, бе, човек!... Вие критиците сте кучета! Както и журналистите!... Имате нужда да създавате интриги. Съсипахте ми живота, от вас не мога да дишам!... Писна ми!... Тя вече не можеше да овладее прииждащата вълна на жесток бяс... Не, не мога повече това да понасям, ще звънна на адвокатите си, ще пусна тъжба срещу теб и такива като теб! Толкова съм ви настъбрала, че мога да ви кълцам на парчета.

-Моля те, хайде най-напред да минем на „ти“... той изчака да мине известно време тя да се успокои поне малко... И веднага да ти кажа, че наистина съжалявам, че така си представяш нещата... Не ме разбирай грешно, но нямам чувството, че върша нещо нередно... Можем да се срещнем в някое кафе, в някое музикално студио, да обсъдим нещата, да поприказваме като хора на изкуството. А не тук и по такъв начин. И, моля те, не ме слагай в кош с журналистите от жълтата преса. Все пак, не сме от същия сой.

-Ей, я внимавай какво приказваш и как се държиш! Знаеш ли, че сега ще извикам бодигардовете! Ще те направят на кайма и никой няма и да чуе, нито да знае! Разбираш ли бе, човек? Очите ѝ вече бяха закървени, а погледът изпълнен с жестокост.

-Ще ме изслушаш ли? - вече знаеше,

че е на път да я успокои и да обърне темата в друга посока. Може би ще те изненадам с това, което сега ще ти кажа. Действително, блестящо се представи тази вечер. Много ми хареса изявата ти!

-Ти подиграваш ли се с мен или това е само още един повод за някоя твоя нова статия срещу мен - и в очите ѝ видях как се синьо небе.

-Откровено ти казвам, че си родена звезда, но не за тази музика, която пееш. Гласовите ти възможности са неизмерими. Мястото ти е сред водещите на джаза, блуза. В теб има нещо от Даяна Рос, Нина Симон, Ела Фицджералд.

Тя се позамисли и погледна встрани. Гледаше се в огледалото, намиращо се срещу нея. Думите му събудиха първите ѝ юношески сънища. Тогава, когато в банята пред огледалото се стараше да пее песните на Даяна Рос и Дона Самър, и тези негови думи я улучиха право в сърцето. Гласът ѝ стана мек, естетствен, а бръчките на челото вече не се виждаха.

-Ето, вече ме караш да се замисля върху това, което ми каза. За какво точно намекаваш, - в гласа ѝ вече нямаше и нотка бяс и жестокост.

-Мисля, че си родена да пееш само блуз и джаз.

-Ти шегуваш ли се или са ти мръднали чивиите. Аз да пея джаз и блуз! Боже, какви ги приказваш! Но очите ѝ закриха със странни блясъци.

-Аз държа и наблюдавам върху това, което ти казах. Ето, няма повече да ти отнемам от времето. Обмисли всичко това, което те съветвам, и ми се обади. Стоя ти на разположение, - и Критика понечи да излезе от съблекалнята.

-Чакай, де, чакай! Сега вече няма да те пусна да си ходиш, докато не се разберем до край!,- гласът ѝ вече беше спокоен. - Знаеш ли, че твърде силно ме заинтригува това твое предложение - погледна встрани, позамисли се малко и промълви тихо със свенлив глас: - Искаш ли утре вечер да се срещнем някъде и да си поприказваме?

-Може! Избери си място и време.

-Няма да ходим на луксозен ресторант. Ако ни засечат папараците, какво ли няма да напишат в жълтата преса и в социалните мрежи.... Може ли да се срещнем в някоя квартална кръчма?... Ти в кой квартал живееш?

-В „Малините“....

-Браво, ние сме кажи речи съседи. Аз живея в „Брезите“. Хайде да се срещнем в кръчмата срещу таксиметровата спирка и букмейкърския пункт.

-Ами там се събират таксиметрови шофьори, букмейкъри и работници от недалечния строеж.

-Няма значение! Имам нужда от нещо нетипично. Ще дойда по джинси и маратонки, с друга прическа, без тежък грим....Ще се срещнем зад кръчмата. Може ли в осем?

-Става!

-Добре! А сега ме извини, че може би прекалех при увода на тази наша среща! - и тя се здрависа с него с усмивчица на лицето.

-Не се притеснявай! Необходимо е само да сменим начина на мисленето си и след това много по-лесно ще се разберем, каза той и го обзе чувство сякаш е намерил нещо, което дълго време търси.

Но само миг по-късно той се стъписа от мислите си. Сън ли беше всичко това? Как си позволи такова нещо? Как така

лесно прие предложението ѝ? Ако нещо се прецака, всичко ще пометат лудите води. Всичко онова, за което се бореше през последните пет години. Всичко можеше да излезе наопаки. Всичко това му се струваше много рисковано, но приятна странна вълна се плъзна под кожата му, мислейки на утрешната среща с нея.

Тя дълго остана седнала на стола с поглед в една точка. Все още не ѝ беше ясно какво е сторил, но знаеше, че отсега нататък това вече няма да е същата онази, която бе до този миг. Стана от стола и видя лицето си в огледалото. Въздъхна с облекчение. Видя, че нещо ново, все още непонятно за нея, я накара да се почувства странно и хубаво!

Когато Критика влезе в апартамента си, видя, че съпругата му пак го чака с чаша топъл шоколад. Таканареченият топъл шоколад в девет часа вечерта. Това бяха минутите, в които отчитаха случилото се през изминалия ден и правеха сценарий за следващия ден. Колкото и да се повтаряха мотивите от една и съща песен, те не пропускаха този ритуал. Но, тази вечер той замълча за всичко онова, случило се преди малко. Дано не го е видяла между зрителите на тазвечерното чалга-шоу. Това нещо щеше да обърне нещата в много лоша посока. Първо, съпругата му, известен музикален редактор в националната телевизия, щеше да му одере кожичката и той трябваше да каже сбогом на всичките привилегии, които тя му предоставяше в пресата, националната телевизия и хай-лайфа. Изпитването на вечерния топъл шоколад мина в разговор с упрек за недовършената му статия за текстовете на песните на чалга-звездата Селена. Той ѝ обеща, че утре вечер ще приключи статията, а тя вдругиден нека я занесе на редактора на националното списание по култура и изкуство. Все така се случваше, по същия график: тя му казваше какво да пише, той го написваше, а тя занасяше написаното на редакторите, без той да влиза в офиса им. Често се питаше, когато четеше името си под някоя статия, публикувана в многотиражен ежедневник или списание: Негови ли бяха тези статии или той само се е подписал под тях?

*

На следващия ден Селена беше напълно объркана. Не можеше да познае себе си. Тя, една изрядна, последователна и педантна дама, която не изпускаше нито детайл от съчетаването на цветовете и десените на тоалетите си, сега, в седем и трийсет вечерта, се беше натруфила с дрехи като в пубертетна възраст. Разпуснала косата си, стегнала се в изхабани дънкови дрехи, намирисала се с обикновен спортен деодорант, обула орфаните си маратонки. А пред себе си виждаше само Критика. Поне двайсет години по-голям от нея, с бели коси и бяла брада, едри кестеняви очи и сензуални устни, с малко повито тяло, широки длани и дълги пръсти. Все още усещаше парливата му мъжка пот, смесена с лек парфюм. От главата ѝ не излизаха думите му от разговора им в съблекалнята на студиото. Какъв хаос, каква бъркотия! И шом като върза връзките на орфаните си маратонки, забрави всичко: да се обади по джие-сема на мениджъра си и на шефа на оркестъра, да уговори нови репетиции преди гигантското турне из страната.

Докато летеше из стълбите от втория етаж, в главата ѝ върлуваше само една мисъл: Реното ще потегли ли, защото поне три години не беше включвала двигателя му. С разпусната коса седеше пред волана на Реното, наслаждавайки се от звука на двигателя му, от чувството, че за първи път прави нещо нетипично и не се съобразява с графика си.

Критика я чакаше зад кварталната кръчма, намираща се срещу таксиметровата спирка и букмейкърския пункт. Тя едвам намери място да паркира край кофите за боклук зад кръчмата. Излезе от колата. Двата нишо не си казаха, само се усмигнаха. От погледа им се четеше, че много им е мило, че се срещат тук и че се предават на тръпката, наречена нещо ново и необичайно за тях дотогава. Влязоха в непроветрената и воняща на остър цигарен дим, кисело зеле и тежка мъжка пот, кръчма, изпънена с таксиметрови шофьори, букмейкъри и строители. Седнаха в ъгъла, далеч от масите на шумната и вече понапита тълпа, обсъждаща снощното риалити-шоу от любимата им кабеларка.

Критика и Селена дълго време не си размениха по-дълги изречения. Беше им приятно, че са тук заедно, че се усмихват един на друг и че правят нещо ново за първи път. Дойде келнера и те си поръчиха пържоли, наденици, кисело зеле, лютивичушлета. А за аперитив – домашна сливова. И се предадоха на вълната, наречена „тази вечер няма да сме порядъчни и прилични“. Най-много приказваха за музиката. Разбира се, за джаза и блуза. Той каза, че ѝ е уредил среща с известни композитори в музикални студия още утре вечерта. По едно време взеха да говорят с повишен тон, да се смеят по-силно, от сърце. Дори имаха желание да се напият, да направят нещо откачено, нещо нетипично, все едно каквото и да е, но само да е различно.

Алкохолът ги овладя бързо. Тя първа стана от стола и му съобщи, че има нужда да се поразходи до тоалетната. Стана и той и заедно отидоха до вонещата на амоняк и сира тоалетна. Но там, вътре, пред кабината за дамите, се бе изпречил един грамаден шишко. С широка, ухилена усмивка, зад която се забелязваха пожълтели от ефтин тютюн зъби, с поглед на гладен хищник. Шишкото първо се обърна към Критика:

-Ти, дъртак, чупката! Баща можеш да ѝ бъдеш!

А след това се обърна към Селена:

-Теб те познах още при влизането ви в кръчмата. Зная те от кои си!....Я ела тук, вътре в кабината, за да ми направиш една свирка! – и я придърпа към себе си.

Селена бе толкова уплашена, че и гласът ѝ бе заседнал. Стоеше безсилна, вкаменена от страх.

-Я остави госпожицата на мира, идиот такъв!- изкрещя бясно Критика и тръгна срещу шишкото. Но в следващия миг го дочака светкавичен удар, по-силен и от удар на най-тежкия чук. Усети страхотно кроше в долната челюстна част. Загубил съзнание, той се строполи пред краката на Селена.

Когато Критика се осъзна, видя, че лежи на задната седалка на Реното ѝ. Видя Селена в огледалото побеляла, силно уплашена, как шофира лудо, може би е минавала и на червено.

Влязоха в един от апартаментите ѝ, намиращ се в най-близкия квартал. Все до входа на апартамента и двамата се

озъртах гузно, притеснени от мисълта, че ще бъдат заснети от папараците.

Тя му каза да легне на дивана във всекидневната. Той събу маратонките си и се тръшна на удобния матрак. В главата му все още отекваха камбани, а пред очите му непрекъснато се гонеха искри. Тя седна край него и с марля и спирт взе старателно да почиства раната му. Критика почувства, че с всеки допир на марлята болката намаляваше. Тя само го гледаше и му се усмихваше. С усмивка обиграна, с жар от очите си, с изпрекъсан дъх от приидващи вълни, които ги възбуждаха. Избезумелите им тела се освободиха от леките летни дрехи. Съединиха се в едно тяло. С нежни предизвикателни ласки, сладостни целувки, с изпрекъсани стонове. Правеха любов, но не по типичен сценарий. Тя му се предаде докрай, с такова чувство, като че ли за първи път правеше любов с истински мъж, успял да събуди силата на либидото и еротичното ѝ въображение, да ѝ открие и другата страна на плътта и събуди стръвта към създаването на ново съществуване, нов живот. И докато тялото ѝ се виеше от зашеметяващ оргазъм, тя му позволи да плисне в нея.

По-късно лежах голи на дивана, с изпотени тела, успокоени от сладостна умора.

-Знаеш ли какво?, и тя наруши тишината.

-Какво?, промълви той.

-Тази синина, а може би ще остане и белег, долу, на брадичката ти, ще я наречем Селена.

-Разбира се, че става!, каза той, докосвайки синината си, и се обърна към нея. И отново събудиха страстите си.

След банята влязоха в трапезарията. Ядоха палачинки с мед и орехи и пиха течен шоколад. Критика остана да ношува при Селена. А утре ще се изнесе в апартамента на родителите си, живеещи вече няколко години на село. Там, в едно чекмедже на старото си бюро, имаше тетрадка с написани стихове за песни. Ще ги предложи на Селена. Взе мобилния си телефон и изпрати есемес на съпругата си: „Не ме чакай на течен шоколад. Утре ще дойда при теб и ще ти съобщя планове за новите ми начинания. И няма да свърша статията за песните на Селена“. И изключи джие-сема си.

На лицето на Селена се четеше голямо щастие, изпълнено с вечно мечтан сън: да прекара нощ с мъж, вливащ ѝ такова доверие и следващите дни и нощи да прекарва с нея. И тя стана и взе джие-сема си. Изпрати есемес на мениджъра си: „Откажи турнето. Влизам в нови проекти, с нови неща“. И тя също изключи джие-сема си.

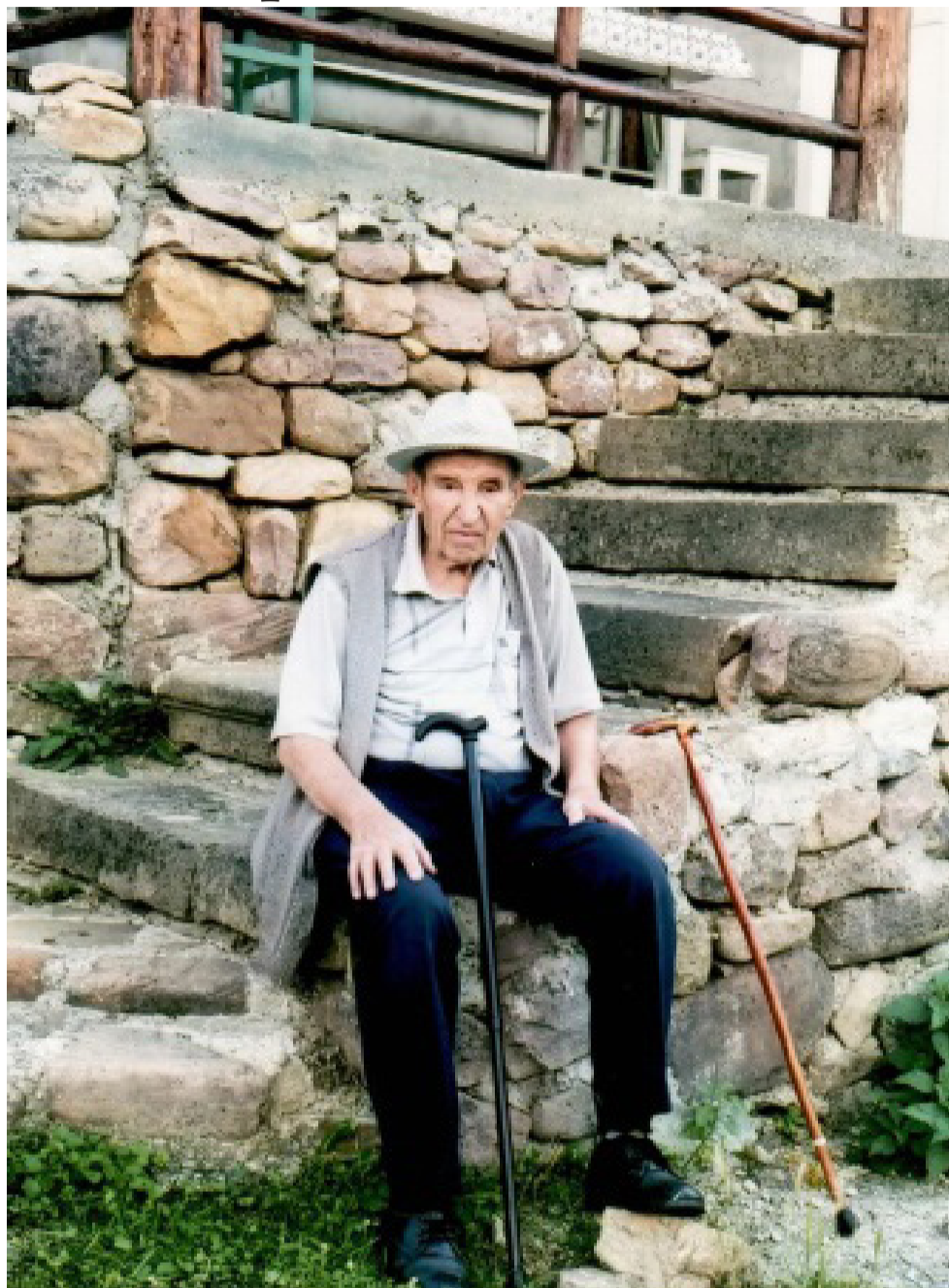
Ядоха палачинките с удоволствие, пийваха от топлия шоколад и пак се усмихваха един на друг. Чувстваха силно облекчение, сякаш най-тежък товар бяха свалили от сърцето си. Товар, носен с години. Решиха тази вечер да не приказват за музиката. Селена взе дистанционното и включи телевизора. По Animal planet даваха предаване за хамелеони. И двамата съсредоточиха погледи и внимание към големия екран на телевизора.

„Хамелеоните могат да променят цвета на кожата си. Това е израз на физическото им състояние, начин за общуване и служи като защита срещу хищници“

В Белград, 19 декември 2022 г.

В памет на Бобан Димитров

Дядо Георги Геров

Колкото човек е по-активен и по-работлив, толкова повече работи и смъртта го заварва с много недовършени работи. Това се случи и с младият и рано починал журналист на „Ново Братство“ Бобан Димитров. Преди два-три дена се договаряхме да отидем при 99-годишният дядо Георги Геров, да си поприказваме за миналото в което е живял, как е живял и да „открадем“ рецепта му за дълъг живот. Договорихме и въпроси на които трябваше аз да отговорим след печатането на книгите ми „Административно-териториални деления и демографски промени от Османското владичество до 2022 година“ и монографията за село Браќевци. А вчера научвам, че ни е напуснал; ненадейно, тихо, плахо. Тихо, както що живееше. Остана един договор, който не реализирахме заедно, но няма да допусна да остане така. Мисля че душата му в рая ще се радва и ще ѝ е по-леко и по-хубаво ако довърша договореното. Зная че няма да е качествено като щеше да бъде ако го бе работил Бобан, но в негова чест ще се опитам да завърша договореното.

Дядо Гошо, вие сте един от най-възрастните, а може би и най-възрастен жител на Цариброд. Какво си спомняте за детството, прекарано в село Браќевци?

Роден съм на 3. юни 1924 година. Баща

ми е Васил Геров Гогов, познат като Ваца Гьерин от с. Браќевци, а майка ми Олга от с. Долни Криводол. Имал съм още двама братя, сега са покойници. Прекарахме добро детство; млади, здрави, игри, къпане във Височица и ловене на риба, пазене на добитъка. Имаше риба в реката, водата беше чиста, имаше и добитък, имаше мляко и млечни продукти. Много се работеше, но не сме гладували. Баща ми много хубаво пееше, хората обичаха да го слушат. И доктор Гоцев от Цариброд идваше при нас на гости и караше баща ми да му пее. Имаше и една жена Гюра, която много хубаво пееше. Когато работехме в полето и когато тя запееше, всички спираха работа, изправяха гръб и я слушаха. А тя имаше силен и хубав глас – когато запееше, ехтеше полето. Винаги когато се сетя за нея се разтъжим – завърши нелепо. В късна есен се връщали браќевчани от пазар в Цариброд и край Марина чешма тя каза на компанията, че е много уморена и ще седне край една круша да си почине. Утре ден я намерили починала край крушата. И сега крушата и мястото се нарича – Гюрина круша. Имам още един лош спомен. Мой 8-годишен съученик ухапала змия, нямаха пари да го отведа при лекар и той почина. И сега ми е мъка когато се сетя за него.

А училище?

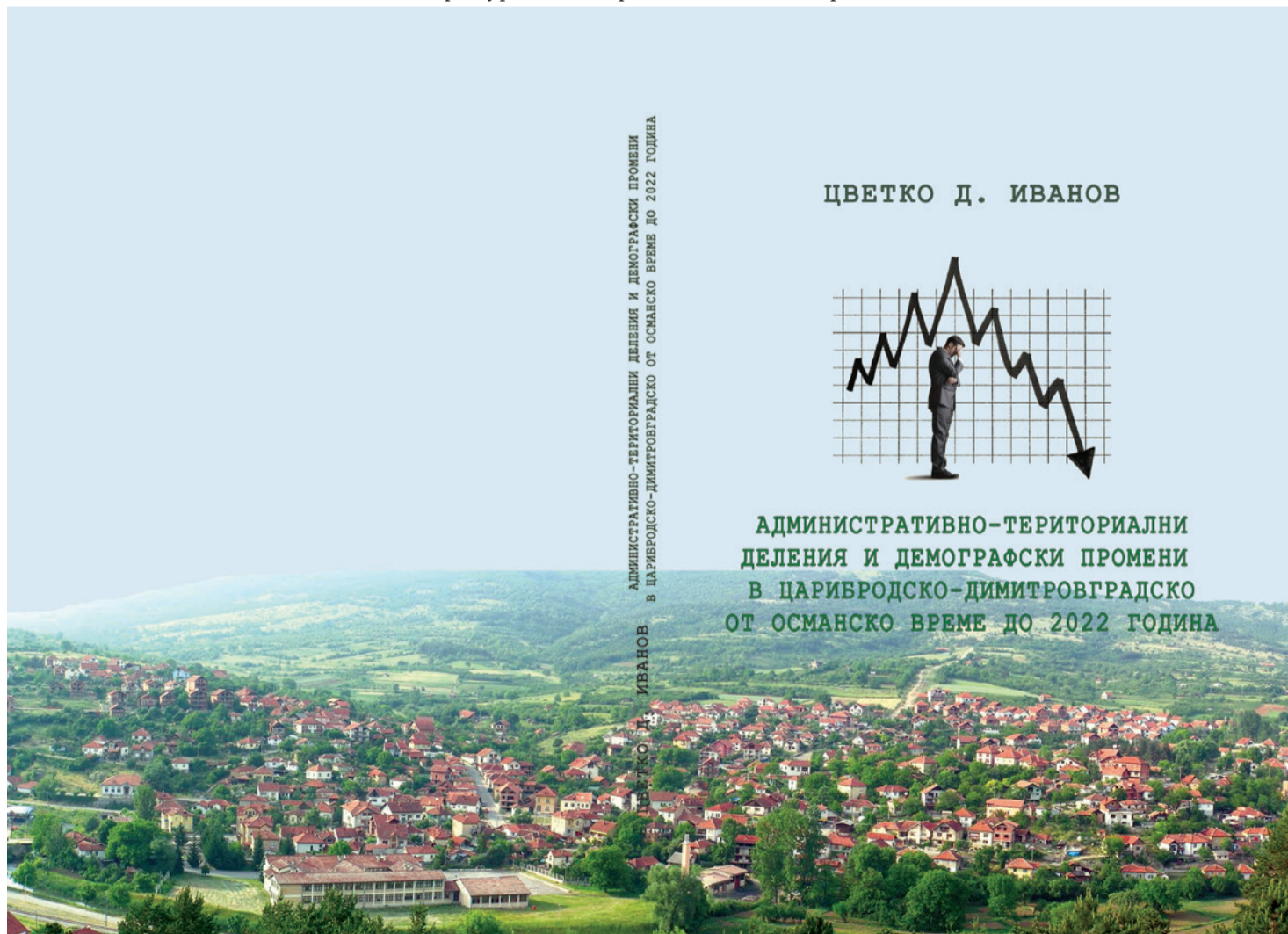
Ходехме на училище в съседното село Изатовци. Тогава учителите бяха децата; за незнание, за някои лудории или глупости. Имах късмет - учеше ни една добра учителка, мома, влюбена в учителя от с. Каменица. Две момичета и аз носехме нейни писма за учителя в Каменица и донасяхме негови за учителката. Помогнахме – омъжиха се, създадох семейство, смее се дядо Гошо. Учителката ни водеше на комка в манастира „Свети Архангел“, познат като Изатовски. Беше много хубав манастир – богат, с много добитък. Но после га разтурише, затваряха овци в него и огра-

биха го. Един изатовчанин най-много ограбил, но „оградисал“ – не можеше да върви, караха го в количка.

Играехме камила. Аз като най-малък бях циганка. Взимахме стълба, двама се впрягах, покривахме ги със стара черга, един водеше „камилата“, други я бяха да върви и ходехме от къща до къща. Аз като циганска уж говорех на цигански, стопаните ни даваха фасул, орехи, пари и кой какво имаше. Обиколиме селото и се събираме и заедно вариме ракия, ядахме, пиехме... Смях, шегички, лудории... Утре ден главите ни болят, а старите хора ни закачат и ни се смеят. И отново се сещам за лошо, за смъртта на най-добрия ми другар Бисер от с. Каменица. Като ергени квартирувахме при Мица Драговитски, познат иманяр. Той уж знаел къде има злато край Изатовския манантир и една събота тръгнахме тримата. Когато минахме Видлич по някаква пътека се спускахме към манастира. Бисер се отдели от нас и изчезна. Търсихме го, търсихме и се завърнахме в Цариброд без него. Не стигнахме до манастира и златото! Него го нямаше и утре ден и започна потеря. Намериха го в една поята край с. Мойинци, починал. И сега ми мъка когато се сетим за Бисер.

А как се задомихте?

От малки се знаехме с Първолетка, бяхме симпатии и другари. Когато съм бил някъде на работа, при тях дошли хора от Изатовци да я вземат за тяхно момче. Баща и майка ѝ се съгласили, но тя каза: - Не искам, аз си имам момче. Голуб Вацин ще е мой или никой. Когато научих това много ми беше мило и наскоро се оженихме. Да се не чудите, моето кръстно име беше Голуб, но не го обичах. Аз съм мъж, а голуб е пиле! И по-късно си смених името – станах Георги. С Първолетка родихме два сина, имам внуци и правнуци, но загубих един син – почина Кола. До тогава много хубаво виждах – ето от тук на Паметника можеше да видим пиле. Изплаках си очите, сега не мога да чета.

АДМИНИСТРАТИВНО-ТЕРИТОРИАЛНИ ДЕЛЕНИЯ И ДЕМОГРАФСКИ ПРОМЕНИ
В ЦАРИБРОДСКО-ДИМИТРОВГРАДСКО ОТ ОСМАНСКО ВРЕМЕ ДО 2022 ГОДИНА
ЦВЕТКО Д. ИВАНОВ

ЦВЕТКО Д. ИВАНОВ

АДМИНИСТРАТИВНО-ТЕРИТОРИАЛНИ
ДЕЛЕНИЯ И ДЕМОГРАФСКИ ПРОМЕНИ
В ЦАРИБРОДСКО-ДИМИТРОВГРАДСКО
ОТ ОСМАНСКО ВРЕМЕ ДО 2022 ГОДИНА

Георги и Първолетка

Как Вие с едно изречение можете да опишете живота си и времето в което сте живеели като млади?

Не може един живот да се опише с едно изречение, но да опитам: работа, почтена работа, късмет, здраве, уважение в семейството, уважение с колегите на работа, уважение на всички, които това заслужават. Но не заслужават всички уважение!

Тогава дадена дума беше закон, хората се помагаша, живота беше беден, но спокоен.

След три месеца започвате стотата година. Какви са Вашите съвети за дълголетие?

Умереност. Умереност във всичко, мирен живот, без злини, завист и пакости. Пил съм алкохол, но никога не съм се напил, никога не съм преяждал,

не съм пушил, на никого не съм правил лошо. Във всичко съм виждал само хубавото, винаги съм имал хубави, добри мисли. Лошите мисли носят болести. Никога не съм бил болен, досега само един зъб съм извадил. Но сега ме болят краката – като моделар в конфекцията „Свобода“ по цял ден бях на крак и ето – тук прекалях и сега болки в краката.

Дядо Гошо, имате бистър ум, добро здраве, надяваме се да ни поканите кога то празнувате стотия рожден ден.

Още сега ви каня, ако го дочакам. Обезателно да напишете - не бих бил жив да нямам снахата Вена. Гледа ме много добре, уважава ме. Напишете - по-добре не може. Да ми е жива и здрава, много съм ѝ благодарен.

БОБАН Димитров, Цветко Иванов

За съжаление, Бобан няма да отиде на стотия рожден ден на дядо Георги Геров

По повод излизане от печат на две мои книги, Бобан ми даде три въпроса, на които сега отговарям:

Господин Иванов, през 2022 година печатахте две книги. Една от тях се различава от досегашните монографии за селата. За какво става дума?

Народът казва: - Свако зло за добро. Злото наречено ковид ме „върза“ за масата, не можех пряко да общувам с

хората и реших да подреда и подготвя за печат материалите с десетилетия събирани по архивите и библиотеките в България и Сърбия. Исках да направя добро, да помогна на хората, които се занимават с родознание и краеведство и на всички интересувани. Да имат на едно място нужните данни за административно-териториалните деления и демографията на Царибродско.

Започнах от данните от времето на Османското владичество и през деленията и преброяванията на населението от 1878 година стигнах до 2022 година. Но нарочно не дадох официалните данни за 2022 година. Дадено е числото на жителите на селата, които наистина са живеели в населените места през март 2022 година. Демографската катастрофа в Царибродско е напълно изпразнила десетина села, а в още толкова са останали под 5 постоянни жители! Ръководството на община Димитровград овъзможих печатане на ръкописа, за което съм им много благодарен.

Другата книга е монография за село Браќевци. Кажете нещо за нея?

Това е книга за село, което е едно от най-малките села в Царибродско. Не бих написал книгата за селото да не беше инициативата на Владан Геров и Зоран Николов. Владан финансово помогна писането на книгата, печатането, подготовката... Министерството на културата и информирането на Сърбия също помогна печатането на книгата. Много съм благодарен на Владан и Министерството за съдействието. Когато започнах да събирам данни за Браќевци, в селото живеяха трима постоянни жители, а когато я завърших, то нямаше постоянни жители. Но няма да запустее като някои други села в Царибродско благодарение на Владан Геров, познат като Влада Зен. Той организира хората, поправиха училището, водопровода, поправят къщи, ражда се хубаво етно село. Обра-

ботва запустелите полета, произведейки хиляди килограми екологични картофи. Владан е пример как един човек с добри организаторски качества, не пестейки труд и средства връща едно умиращо село от мъртвите села. Светъл пример за похвала и поддръжане.

Книгата за Браќевци е класическа монография по напътствията на САН И БАН; местоположение, имена на местности, история, бит и поминък, просветно дело, вяра, анекдоти, детски, младежки и пастирски игри и генеалогия на родовете от селото. Всичко гарнирано с легенди, разкази на местен говор, семейни снимки... Браќевци преди 120 години е било най-грамотно село в Царибродско, над 70% от пълнолетните мъже на селото са били грамотни. И най-възрастния грамотен човек в Царибродско е бил браќевчанин – 96-годишният поп Георги Попкостов, а браќевчанина Спас поп Георгиев още в османско време е бил учител в с. Крупац, пиротско.

Върху какво сега работите?

Готвя за печат книга за Света гора, по-точно за селата Сливница и Лукавица с генеалогия на родовете Игини, Митаринци и Младеновци. Ще се печата с финансови средства на хора от тези родове и техни приятели, начело с инж. Горан Гогов. Работа и върху монографиите за селата Мойинци и Изатовци. Те трябва да бъдат готови за печат до края на настоящата година.

Бобан Димитров, Цветко Иванов

Последните няколко години Бобан пишеше „Манчин рабуш“ в „Ново Братство“, Заслужава да напиша нещо за него в „рабуша“:

У четвртак вечерту дойдо из село. Тамън улезе дома, дрънка телефонат.
 - Здраво генерацијо, кво си се услетал? - явля ми се Гоша школскѝи.
 - Еве само що улазим, вѣрчам се од село. Идо да надзѣрнем да не су избегице разбили или, не дайте Боже, запалили ижуту. Годиците ме натиснуле, мора да се услетим, љедвам гѝи носим.

- Ма чу ли за Бобана? – пресече ме Гоша.
 - Кво да чуѝем, истрецну се я, предосети нешто лоше.
 - Па испуцил душу? – рече Гоша.
 - Ко тека? – зину я. – Па ичера орати с њега. Договарамо се да работимо нешто заједно, да писуѝемо. Немогу да веруѝем, промѣца я.
 - Верувал, не верувал, тека ѝе. Легал човек и не се дигал. Те кво ти ѝе живот. Искра, свитне и се угаси. Са те има, са те нема. Него да не разтакамо по телефонат. Ютре че се видимо на гробицата, че оратимо – рече Гоша и прекѝину.
 - Ајде че се видимо на погребениѝето, макар че ѝе по убаво да се видимо на друго место - помисли си я.

Стоѝим у коридорат и си мислим и сам си оратим; кво чудо ѝе това животат. Ко менор од сапуницу. Питнеш га и он пукне, нема га. А и да га не питнеш, подигне се и сам си пукне. Нестане. Чини ми се да тека и Бобан нестаде. Ичера га имаше, оратимо, договарамо се, а денска га нема. Майкѣа му болна, мучи душу, а он уж здрав, а нестаде. А беше миран човек, тих, работлив, плашеше се на човека да не нагази на сенкјуту. А камо ли да нагази човека? Јдуѝеше, тѣрпеше, ѝедеше се изнутра. Сакаше на сви да угоди. А кој ѝе угодил на сви?

И судбината се поиграла – погребениѝето му беше у петак, а и „Ново Братство“, за коѝе цел живот писа, излази у петак. Роднине че мукјую, па че премукјую, „Братство“ ѝе излазило и пак че си излази у петак, ама Боби нема вечимка никуде да излази. У „Ново Братство“ нема да има нешто написано од њега, че ѝе малко „шутто“, ама че си га има, а Бобана вечимка нема да има. Жално. Тужно.

Љѣка му земля, Бог душу да му прости!

In memoriam

Напусна ни колегата Бобан Димитров

Колегата ни Бобан Димитров, един от най-добрите журналисти на българското национално малцинство в Сърбия, почина внезапно на 9-ти февруари на 53-годишна възраст.

Бобан беше добър и съобразителен колега и човек, истински професионалист. Въпреки че прекалено млад напусна земния свят, той остави дълбока следа, давайки огромен принос за журналистиката на българското малцинство в Сърбия и опазването на традициите и културата на българската общност в бивша Югославия и в Сърбия.

Притежаваше талантливо журналистическо перо и беше истински майстор на писаното слово, а отличаваеше се и с широки познания от различни области и фино чувство за хумор. Всичко това му даваше възможност по изключителен и своеобразен начин да предоставя на читателите прекрасни коментари, интересни репортажи, интервюта с най-различни хора, статии за обществено-политическите и други проблеми. Журналистическите материали на Бобана остават да бъдат ценен и вечен архив не само за „Братство“ и „Ново Братство“, но и за наговия Цариброд и цялото българско малцинство в Сърбия.

Бобан Димитров е роден през 1970 година в Пирот. Основно и средно образование завършва в Цариброд, а след това учи в Юридическия факултет в Ниш, където се дипломира като юрист. Журналистическата си кариера е започнал през 1997 г. в Издателство „Братство“ в Ниш, в едноименния вестник на българското малцинство в Сърбия. През целия си трудов стаж

той работеше като кореспондент на в-к „Братство“ и на настоящия в-к „Ново Братство“ от Цариброд.

Бобан беше скромнен и трудолюбив човек, истински отдаден на професията си. По време на успешната си и ползотворна журналистическа и творческа дейност е публикувал на хиляди статии от различни жанрове, а като талантлив любител-художник рисуваше и карикатури във в-к „Братство“ и създаде известния комикс герой Бай Асен. Годици наред бе автор и на популярната рубрика „Манчин рабуш“, съставяше много интересни кръстословици, а публикуваше статии и в списанията „Другарче“ и „Мост“.

Колегата ни Бобан Димитров освен на български пишеше и на сръбски език и беше превъзходен преводач. Публикувал е статии и в седмичника „Народне новине“ от Ниш, в-к „Слобода“ от Пирот и в някои други вестници и списания, беше сътрудник на Интернет Портал ФАР от Цариброд и винаги подкрепяше и помагаше дейностите и инициативите на Националния съвет на българското национално малцинство в Сърбия.

Трудно е да си представим „Братство“ без Бобан! С тъга казваме, че имаме привилегията да работим заедно с него! Почивай в мир, скъпи колега и приятелю! Твоите колеги журналисти, никога няма да те забравят! Там където заминаваш, ще срещнеш плеяда журналистически величия, на които беше и ще останеш равен.

Вечна памет и последен поздрав от редакцията на в-к „Ново Братство“!

Възпоменание

На 10 март се навършват 18 ГОДИНИ, откакто ни напусна нашият мил и непрежалим син, брат, чичо и девер

Бранко Васев от Радичевци
1975 - 2005

Благодарим ти за добрините, грижите и обичта, с които ни даряваше. Хубавите спомени за теб ще живеят вечно в нашите сърца!

Дълбок поклон пред светлата ти памет!
Семейство Васеви

Скръбна вест

С болка и тъга съобщаваме на роднини, близки и приятели, че на 5 февруари на 76-годишна възраст почина нашата мила и непрежалима съпруга, майка, свекърва и баба

ЛЕНЧЕ ТАШКОВА

от Цариброд
(1946 - 2023)

Нашата скъпа покойница бе погребана на 6 февруари в царибродските гробища.

Поклон пред вечната ѝ памет!

Опечалени: съпругът Алекса, синът Саша, снахата Анелия, внуците Самуил и Владимир и останали роднини

Успех на баскетболистките от босилеградската Гимназия

Женските отбори на босилеградска Гимназия по баскетбол и „баскетбол 3 x 3“ спечелиха третите места на окръжните състезания за ученици от средните училища, които се проведоха в Сурдулица. На същите състезания мъжките отбори на Гимназията заеха четвъртите

места.

Организатор на турнирите бе Спортният съюз на Община Сурдулица.

Нашите баскетболисти бяха ръководени от преподавателя по физическо възпитание Владица Митов.

П.Л.Р.

Тенис на маса

Босилеградска „Младост“ победи „Раднички“ в Пирот

„Младост“ спечели убедителна победа с 4:1 като гост срещу „Раднички“ в Пирот, в третия кръг от плейофите на Втора лига по тенис на маса на Сърбия - Юг. По две точки за босилеградския отбор спечелиха Преслав Пиперов и Георги Стоянов.

В следващия кръг „Младост“ посреща „Топличанин“ от Прокупле, който се смята за основен фаворит за спечелване на титлата накрая на първенството.

Мачът ще се играе на 25 февруари (събота) в спортната зала на основното училище в Босилеград.

„Имахме труден съперник, но нашите момчета показаха страхотна игра и напълно заслужено завоюваха победата. Ще направим всичко възможно да продължим по същия начин и в следващите мачове“, каза треньорът на „Младост“ Мирослав Захариев.

П.Л.Р.

футбол

Зона „Изток“ пролетен полусезон 2022/23

„БАЛКАНСКИ“ СТАРТИРА ОТ ЧЕТВЪРТО МЯСТО

След изиграни 15 мача в есенния полусезон и събрани 32 точки, фудбо-

листите на „Балкански“ заеха четвърто място в крайното класиране, 8 точки по-малко от водещия

„Джердап“ (Кладово). Второкласира-

ният „Бор 1919“ от едноименния град

има 5 точки по-малко, а Пиротският „Танаско Раич“ - 2 точки по-малко.

Царибродските фудболисти от 15 изиграни мача извоюваха 9 победи, 5 равенства и само една загуба, имат най-добра атака с отбелязани 48 гола, както и най-добра защита само с 9 получени гола.

По думите на старши треньора Небойша Рангелов фудболистите на

Волейбол

„Младост“ триумфира като гост срещу „Враня 2“

Волейболистите на босилеградска „Младост“ триумфираха с 3:1, като гости срещу „Враня 2“ в едноименния град, в срещата от третия кръг на Междурегионалната волейболна лига - Лесковац. В отделните части резултатът бе 21:25, 23:25, 25:11 и 21:25 за босилеградчани.

Босилеградските волейболисти, под ръководството на треньора Мирослав Георгиев, играят много силно от началото на първенството. В първия кръг спечелиха с 3:0 срещу „Морава“ във Владичин хан, докато срещите от втория кръг бяха отменени, така че за новите датите ще бъдат обявени допълнително.

П.Л.Р.

„Балкански“ са започнали подготовките за пролетния полусезон към края на януари в Спортния Център „Парк“, а официалните мачове стартират през средата на март.

Очакваме през 2024 г., когато ще бъде отбелязана стогодишнината на Фудболния клуб (създаден през 1924-та), на игрището в СЦ „Парк“ да бъде играна „Сръбска лига“.

А. М.

Манчин рабуш

Рабуш

Тома, Черчил, Антоанета, Саки, Путин...

Здравейте, драгъе братстваджийе! Е-е, дойде край на годинуту. Ка ли поче, ка ли завърши! Лети си времето. Те, я ка ли имао 15 године, ка ли дойдо до 80 и неколко. Йош малко па требе да си идем у „вечна ловища“. Иедън мой приятел, ка требеше веч да си отиде, говореше: „Нища нарочито не беше! Ка ли се роди, ка ли живее, ка ли дойде време да умрем...“

Сечам се ко нашият бивш президент Тома Николич преди године (док йош не беше президент, него само посланик, де) у скупшину рече: „Животат ѝе кратак. Я това много убаво знам. Бил сам управник на гробище.“

Кажу да ѝе ония енглез Черчил, ка требало да си отиде од тия свет, само говорил: „Много съм уморан, много съм уморан...“ А чули сте за оную француску кралицу Антоанету, що нъу одрубили главуту на гильотину, нали? Това ѝе тая що излезла била пред народ на некакве демонстрации, народат нъу се жалил ко нема леб да руча, а она му одговорила: „Па, ако немате леб, тъгай ручете колачи“. Малко кока гъи, зайе..., що кажу. Е, тая Антоанета, ка се укачила на гильотинуту та джелатат да нъу одруби главуту, се соплела од нъегову ногу и почела да му се извинява: „Извинявете, молим ви, извинявете, молим ви...“, говорила му. И това нъу биле последньете думе, коие изговорила преди да нъу „одлети шишарката“. Джабе нъу било що се праила на много културну. Късно било.

Е-е, ка веч стиго до тую тему, не могу, а да не се сетим ко завършише Саки (на Садама Хусеина мислим, де!), Гадафи и Чаушеску. Сакия и Гадафия утепаше, що се каже, „на правди Бога“. А за све су криви ония американци. Куде се они умешаю, там мора обавезно да се засмради нешто. И само да ѝе на нъи добре. Дърчници ѝедни, они би цел свет да заломе. Съга баламосую ко че Русия да нападне Украину, та вероватно да мож да припреме терен украинците да нападну тейе области у Украину, коие су под контролу на прорускьете снагъе. Ама, с Путина кока че си строше зубите. Че си гъи саберу у шаку, кока! Видосте ли ко се проведе у Авганистан? Ха, ха..., разбегаше се ко манастирскъе мачкъе...

За Чаушеску при нас у Сърбию у последнье време много поче да

се говори. Уствари, много поче да се сечамо за нъега, откико ония редителъ Горан Маркович рече ко че съгъшнъият ни президент да завърши ко нъега. Да ви право кажем, я съм мислел да ѝе тия редителъ бил по-паметан. Бео читал по новине нъеговуту биографию и нешто ми се посебно не допаде, ама мора да си признаем да ми се нъеговите филмове свидяю. Ко се излете, та одвали такву глупост, пиан ли беше...? Дали га некикъв гъвол накара текова нешто да лупне, дали мислеше да се популарише на тия начин...?

И я ко грагянин на тую държаву имам право да кажем своето мнение, нали? А оно гласи: Да ни ѝе жив и здрав президентат ѝош много године, ѝер он ни повекиява пензийете, ѝер ни од време на време потвърлби по некою пару повише, ѝер он мисли да имамо струю, воду, леб, брашно, вакцине, лекове... У крайню линию и фабрикъе. Да има куде децата да работе, с леб да ране семействата си. Само да издържи! Да не се нервира много на провокатори кои узимаю паре од Западат да подриваю държавуту, да гъу руше изнутра.

Абе, ма, видите ли ви, драгъе братстваджийе, кво значи ка човек одъртее? Поче од това ко времето лети, па преко Тому, Черчила, Сакия, Авганистан... И съга стиго до..., до..., неznam ни я докуде?!? Сачувай Боже!? Поче на самога себе да приличам на онога Гьоргия Вукадиновича из онова време док ѝош беше само аналитичар, а не и политичар. Анализирам све и сваца. Кока ме мене некой за нешто пита!

Айде, да се я съберем и да почням да говорим по-нормално. Нова годин иде. Я че си гъу чекам дом. Мислим, че гъу чекам, ако сън не ме превари да заспим. Несмеем нигде да идем по кавенете или при комшиѝе. Због коронуту, сечате се, нали? Куде и да отидем, требе се изнапийемо, па че после почньемо да се подвачкуйемо, да се целивуйемо, да си изпренесемо вирусите. Затова си ѝе най-сигурно дом. Уз телевизор, уз музику, ако ми се приспи – креветат ѝе тука, до мене...

Съга би да честитам Нову годин на ѝедни-другъи. Първо на вас, драгъе братстваджийе, нека ѝе честита. Да читате „Ново Братство“ и далъе и на централно место по домовете ви да си закачите календарчето що ѝе

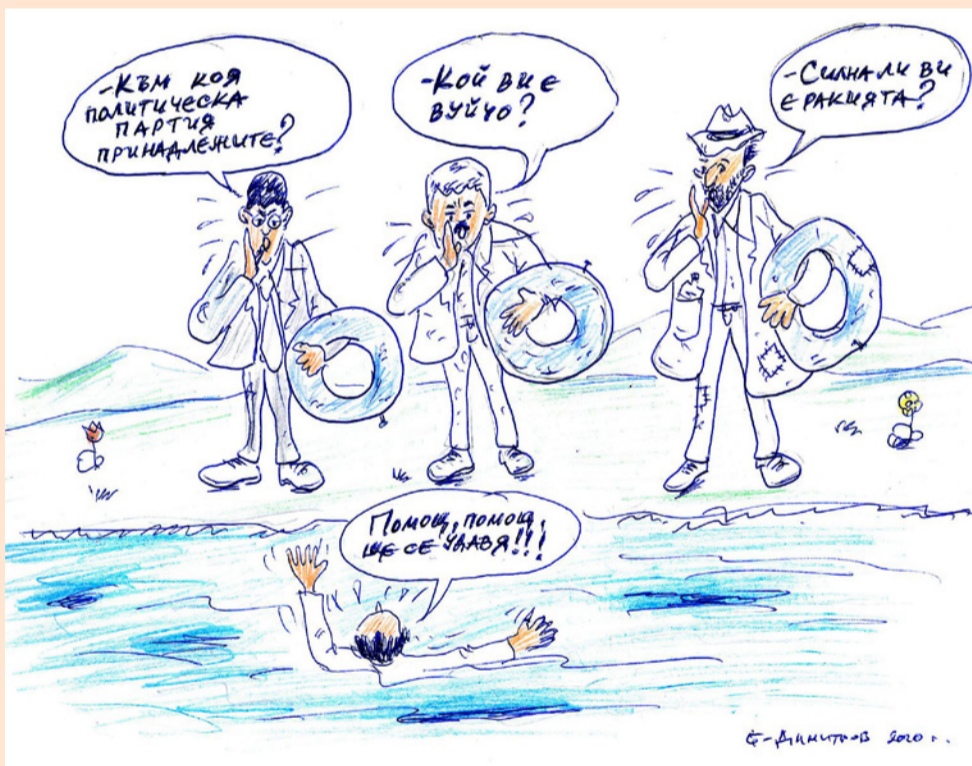
щампано уз новинуту благодарение, кико разбра, на Националният съвет на малцинството ни и Общину Босилеград. После това да честитам на руководством на Националният съвет на малцинството ни (кое ѝе уосталом оснивач на „Ново Братство“ с кой весник я сарагуйем), начело със онова църноманясто момче спортисту Стефана Стойкова и кметатога на Босилеградску общину, онога НАШЕГ ЦАРА ВЛАДИМИРА. После това на сви граджанъе на Босилеградску и Царибродску опшину, на Звоначкьият край, на свите нашенци

по Сърбию, Българию и светът, и накрай на сви добронамерени граджанъе на двете държаве и на светът.

Иега ни буде у 2022 годину ѝош по-убаво. Иега на изборите добию тия що требе да добию (а знае се кои, нали?), ѝега ни послужи здравльенцето, ѝега имамо повише паричкъе, ѝега нема толко много кризе ко що гъи имаше у 2021 годину...

И кво друго да ви кажем? Че се чуйемо у Новуту 2022, драгъе братстваджийе!

Айд, уздравлье!

Афоризми Симеон КОСТОВ

- ❧ Влюбените свързва сърцето, а разделя езикът.
- ❧ Любовта достига най-голямата висота – под юргана.
- ❧ Мечтателят живее в облаците, а се храни с корени.
- ❧ Добър майстор е оня, който поправи годно устройство безплатно, а ти вземе пари за резервни части, които не е вградил.
- ❧ Не сваляй шапката си на всекиго. Може би неще имаш къде да я върнеш.
- ❧ Глобусът е миниатюрно земно кълбо, с което хората се играят още от детска възраст.